

saa godt som ingen Ting. For det tredie er det konstateret, at Legemsstraf ikke hjælper i England. For det fjerde er det blevet konstateret, at da de vilde udvide denne Straf, stødté det paa den allerbestemteste Modstand; det godtgjorde jo navnlig det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) saa ganske fortrinligt forleden Dag. Men dertil kommer, at hvad England kan tillade sig over for det kultiverede Europa, det kan Danmark ikke tillade sig. England er stolt og stort og stærkt, og England har en ældgammel Kultur. Det er Parlamentarismens Vugge, og det er gaaet i Spidsen i alle Henseender. Hele den moderne Kulturstrøm opstod i England i det 16.—17. Aarhundrede. Hvad England med en Gladstone, en Darwin o. s. v. kan tillade sig, kan det lille Danmark ikke tillade sig. England kan have en saadan lille Skyggeside, en lille Plet fra Fortiden endnu hvilende paa sig, uden at Europa eller den civiliserede Verden lægger Mærke dertil eller bryder sig derom, thi det forsvinder ved Siden af alt det store i England. Men hvis Danmark giver sig til at sminke sig med en saadan Plet og bilder sig ind, at det er engelsk Mode, vil det virke saa grelt, at Europa nok skal lægge Mærke til os. Derfor betyder denne Fortælling om, hvordan et fransk, akademisk Selskab for Tiden betragter Danmark, ligesom ogsaa Skjoldborgs Meddelelse dernede fra Sachsen, noget, og den skulde vi alle lægge os paa Sinde. Det bidrager ogsaa til, at mine Partifæller og jeg ikke kunne og ikke ville betragte denne Sag som endelig afgjort, men endnu haabe. Vi vide dog ogsaa alle sammen, at de mest ansete Jurister oppe i det andet Ting ere imod denne Sag, og der er dog Haab om, at de kunne gøre deres Indflydelse gældende, selv om det Rygte taler sandt, der siger, at Justitsministeren skal have Flertal for sig, naturligvis ikke blandt Juristerne; ikke blandt dem, hvis Ord betyde noget i denne Sag. Det siges der, jeg ved ikke, om det er rigtigt, men jeg kan ikke tro andet, end at der fra den Side, hvor man betragter dette Spørgsmaal som et Kulturspørgsmaal af den mest afgørende Betydning, vil blive udvist al den Modstand, der er mulig. Og kommer der saa en Folkebevægelse til, der kunde tage sin Begyndelse ved en Række Oplysningsmøder i Paasketiden, vilde det yderligere frugte. Og nu er det saa heldigt, at i de 50 af Landets Valgkredse synes dette Arbejde unødvendigt. Repræsentanterne der-

fra ville netop kunne undværes til Arbejde andetsteds. Der er altsaa kun de 54 Kredse at tage fat i rigtig for Alvor, de 54 Kredse, der have Repræsentanter, der her have stemt for Pryglene. Hvis der blev gjort et grundigt Oplysningsarbejde ude i disse 54 Kredse af Repræsentanterne for de andre 50 og af andre, tror jeg nok, det vilde kunne have sin gavnlige Virkning, og naar denne Sag igen skal til Overvejelse her — maaske om en Maanedstid eller halvanden eller to efter at have været i Udvalg i Landstinget, kunde det dog være, at de 3—4 Stemmer, vi manglede forleden, kunde være blevne vundne. Der var ogsaa nogle, der vare syge forleden. Der sidder det ærede Medlem for Ribe (Busk), og der var flere andre, der vare syge, og det kunde dog være, de kunde blive raske og komme til Stede, og hjælpe os andre, saaledes at vi kunne opnaa det Flertal, som vi vare lige ved at faa i Gaar, men ikke naaede. Jeg har nu talt et Par Ord til det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) og har søgt at afvise hans, det erkender jeg, meget milde, meget elskværdige Bebrejdelse mod os for, at vi vilde forhale denne Sag. Det er for saa vidt ikke Tilfældet, at vi ville forhale den. Vi ville gøre den Modstand, vi kunne, imod den, og det er vor parlamentariske, vor politiske, vor personlige og vor kulturelle Pligt, at vi gøre denne Modstand til det sidste, indtil Sagen virkelig er afgjort, det vil sige, vedtagningen af begge Rigsdagens Ting og underskreven af Kongen. Ja, og saa vil Modstanden for øvrigt fortsættes, thi fordi denne Sag blev gennemført, var det ikke sikkert, at den skulde blive staaende ret længe.

Jeg vender mig til det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen) og kan netop tage mit Udgangspunkt i hans sidste Ytring, som var meget ejendommelig, meget interessant, og som jeg bed nøje Mærke i. Han beroligede sig selv med, at naar han nu vilde stemme for Lovforslaget til 3die Behandling efter mange Samvittighedskvaler, mange Anfægtelser, mange Overvejelser til alle Sider, gjorde han det, fordi den kun gjaldt i 6 Aar, og det gode vilde sikkert bevares og det daarlige gaa ud, thi, sagde han, om 6 Aar ere Modstanderne de stærkeste. De Ord faldt fra det ærede Medlem fra Løvel, og de ere værd at lægge Mærke til. De faldt fra et Medlem, som nu ved 3die Behandling vilde stemme for Loven. Han erkendte, at om 6 Aar vare Modstanderne de stærkeste. Han erkender, at jeg har